

2. *Олексюк О.І.* Результативність діяльності підприємства: автореф. дис... д-ра екон. наук: спец. 08.00.04 [Електронний ресурс] / Держ. вищ. навч. закл. «КНЕУ ім. В. Гетьмана». – К., 2009. – 33 с. – Режим доступу: <http://www.nbuu.gov.ua/ard/2009/090ooidr.zip>.
3. *Булеев И.П.* Стратегия повышения эффективности функционирования производства: Монография / НАН Украины. Институт экономики промышленности. – Донецк: ИЭП, 2004. – 278 с.
4. *Друкер П.* Эффективное управление. Экономические задачи и оптимальные решения: пер. с англ. – М.: ФАИР-Пресс, 1998. – 288 с.
5. *Каплан Р., Нортон Д.* Сбалансированная система показателей. От стратегии к действию: пер. с англ. – М.: Олимп-Бизнес, 2003. – 304 с.
6. *Окландер М.А.* Логістична система підприємства: монографія. – Одеса: Астропринт, 2004. – 312 с.
7. *Зборовська О.М.* Ефективність використання логістичної системи розвитку промислового підприємства: монографія. – К.: Конкорд, 2011. – 330 с.
8. *Чорнописька Н.В.* Методичні підходи оцінювання логістичної діяльності підприємства. Логістика. – Львів: Вид-во Нац. ун-ту «Львівська політехніка», 2008.
9. *Фролова Л.В.* Логістичне управління підприємством: теоретико-методологічні аспекти: монографія. – Донецьк: ДонДУЕТ ім. М. Туган-Барановського, 2004. – 261 с.
10. *Хомчук М.В.* Методичні підходи до оцінювання ефективності логістичного управління на підприємстві оптової торгівлі // Вісник ОНУ імені І.І. Мечникова. – 2016. – Т 21 (2). – С. 104–109.
11. *Ткачова А.В.* Оцінка ефективності логістичної діяльності промислового підприємства: інтегральний підхід // Прометей. – 2011. – №2 (35). – С. 156–161.
12. *Уварова А.Є.* Ефективність логістичних процесів суб'єктів підприємництва. Матеріали Міжнародної наукової конференції «Економічний розвиток і спадщина Семена Кузнеця» (01-02 червня 2017 р.). – Харків, 2017. – С. 284–287.

Жук Вікторія Петрівна,

к.держ.упр., доцент кафедри економіки, підприємництва та природничих наук
Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського

Крячок Євгенія Юрївна,

студентка ТНУ імені В. І. Вернадського
групи ПТБД61, 777evgenia@ukr.net

СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПІДПРИЄМНИЦТВА: ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ЕКОНОМІЦІ

**Жук Виктория Петровна, Крячок Евгения
СОЦИАЛЬНАЯ ОТВЕТСТВЕННОСТЬ
ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСТВА:
ФОРМИРОВАНИЕ И РЕАЛИЗАЦИЯ
В НАЦИОНАЛЬНОЙ ЭКОНОМИКЕ**

**Zhuk Victoria, Kriachok Yevgeniia
SOCIAL RESPONSIBILITY OF
ENTERPRISE: FORMATION
AND IMPLEMENTATION IN
THE NATIONAL ECONOMY**

Формування довгострокових стратегій розвитку країни, її економіки, соціальних стандартів, форм і методів управління здатна в повному обсязі реалізовувати та контролювати лише держава. Якщо питання соціальної відповідальності підприємництва піднести як одне із пріоритетних для держави, з'являється широке коло для діяльності в сфері інформаційного впливу на населення.

Процеси соціалізації в економічній системі країни передбачають глибоку взаємну інтеграцію громадських і приватних інтересів. Її проявом здебільшого стають: екологізація виробництва, гуманізації трудових відносин, умов праці та життя людей, зниження рівня соціального розшарування. Як наслідок, індивідуальність людини займає центральну позицію у соціально-економічному розвитку країни.

Завданням сучасного етапу соціалізації економіки є пошук балансу між соціалізацією економіки та її капіталізацією, які характерні для сучасного етапу суспільного розвитку і ви-

значення ролі держави та інструментів соціальної відповідальності бізнесу у даному процесі. На сьогодні постає проблема не просто ефективного використання ресурсної бази для виробництва товарів і послуг, а вдосконалення методів і форм взаємодії держави із підприємницьким сектором у вирішенні питань оптимізації виробництва, формуванні соціально відповідального відношення до споживачів, екологізації виробничих процесів і реалізації принципів сталого розвитку [2].

Існують різні точки зору на те, наскільки важливу роль має відігравати держава у формуванні соціальної відповідальності підприємництва. У теорії сучасної корпорації стверджується, що роль уряду має зводитись до заохочення та економічного стимулювання. Деякі вчені стверджують, що держава має виступати в якості арбітра відповідальності бізнесу в суспільстві. Це відбувається тому, що соціальна відповідальність компаній потрапляє до зони впливу соціальної політики, що є одним із пріоритетних завдань уряду. Наприклад, у ситуації, за якої компанія скорочує робочі місця для збільшення прибутковості компанії, замість того, щоб перерозподілити їх або перекваліфікувати працівників для збереження їх на новостворених робочих місцях. Це питання стосується як корпоративної етики, так і державної політики, оскільки звільнення може накласти значні витрати на колишніх співробітників, їх сімей і суспільство в цілому, підвищити рівень безробіття та знизити темпи розвитку економіки в цілому. Держава, з однієї сторони, має виступати гарантом реалізації соціальних ініціатив підприємництва й прагнути до усесторонньої підтримки даних процесів, а з іншої сторони, формувати необхідний рівень стандартів життя суспільства і, відповідно, підприємницької діяльності [3].

«Кожна велика компанія зацікавлена в капіталізації, а значить, прагне до того, щоб показати як можна більше прибутку і платити якомога більше податків.. Будь-яка компанія, яка отримує мільярдні кредити від західних банків, просто зобов'язана бути абсолютно прозорою і корпоративно відповідальною, оскільки іноземні аудитори суворіше вітчизняних податкових служб», зазначає С. Тарута [1].

За даними дослідження Світового банку, основним фактором зростання ВВП у розвинених країнах є людський капітал, на частку якого припадає 62 % приросту ВВП (для порівняння, на виробничі фонди припадає 16–18 % приросту, на природні ресурси – 20–22 %). Відтак для стабільного розвитку країни в цілому необхідною умовою є розвиток якості людського та соціального капіталу. В такому розрізі, державна стратегія розвитку є провідним інструментом досягнення поставленої мети [4]. Якщо держава в змозі сформувати сприятливе, прозоре, безпечне інституціональне середовище для ведення підприємницької діяльності, то одним із наслідків такого процесу буде автоматичне підвищення рівня розвитку соціальної активності в суспільстві, що згодом якісно впливатиме на соціальний капітал суспільства. Інструментом формування такого середовища є співпраця державних установ із підприємництвом, науковими інститутами, ЗМІ, некомерційними організаціями, університетами та міжнародними організаціями.

Соціальна відповідальність бізнесу неможлива без розвиненого громадянського суспільства, здатного виступати реальним партнером бізнесу при вирішенні соціальних питань. За такої умови можливий процес зростання готовності бізнесу залучатися в діалог і подальше партнерство з різними громадськими групами, збільшення кількості соціальних ініціатив, що виникають завдяки спільному мисленню і спрямованих на вирішення питань суспільного значення. Державно-приватне партнерство має високий потенціал реалізації в суспільно важливих напрямках будь-яких країн, оскільки завдяки ефективній співпраці підприємництва і держави у проєктах, які мають значний суспільний інтерес можливим стає досягнення поставленої мети найефективнішими методами та формами управління й контролю. Екстраполяція даного спостереження щодо української економіки дозволяє зробити висновок, що для успішної реалізації національного державно-приватного партнерства не вистачає ефективного управління процесами реалізації проєктів у галузях базової інфраструктури, національної безпеки, енергетики, транспортної та комунальної галузі тощо.

Список використаних джерел

1. Социальный прагматизм // Эксперт (Украинский деловой журнал). – 2013. – № 20 (391).– [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.expert.ua/print/83/58/11413/>
2. Соціальна відповідальність: теорія і практика розвитку : монографія / А. М. Колота та ін. ; за наук. ред. д-ра екон. наук, проф. А. М. Колота; Держ. вищ. навч. закл. „Київ. нац. екон. ун-т ім. Вади-ма Гетьмана”, Наук. парк, Ін-т соц.-труд. відносин. – К. : КНЕУ, 2012. – 501 с.
3. Социальный прагматизм // Эксперт (Украинский деловой журнал). – 2013. – № 20 (391).– [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.expert.ua/print/83/58/11413/>
4. На новой орбите // Эксперт (Украинский деловой журнал). – 2011. – № 13(299) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.expert.ua/print/83/58/8768/>

Яковенко Роман Валерійович,

к.еко.н., доцент,

доцент кафедри економічної теорії,

маркетингу та економічної кібернетики,

Центральноукраїнський національний технічний університет, м. Кропивницький,

Україна, yakovenko572@gmail.com

ПОЛІТИЧНІ ФАКТОРИ ІНФЛЯЦІЇ В УКРАЇНІ

Яковенко Роман
ПОЛИТИЧЕСКИЕ ФАКТОРЫ
ИНФЛЯЦИИ В УКРАИНЕ

Yakovenko Roman
POLITICAL FACTORS OF
INFLATION IN UKRAINE

Як правило, ціни на продукцію підвищуються завдяки одному з двох чинників: або зростанню собівартості виробництва, або необґрунтованому збільшенню грошової маси в обігу. В Україні інфляція здійснюється специфічно, поєднуючи обидва фактори, а інколи й додаючи сюди свої нововведення.

Поступове зростання цін на енергоносії, використання яких обов'язково входить до собівартості продукції, приводить до підвищення цін на товари (ланцюгова інфляція). Але це абсолютно природний процес, не обумовлений монетарними негараздами. Інші явища, що викликають підвищення цін, міцно пов'язані із суто грошовими чинниками, а саме: з порушенням закону грошового обігу, згідно з яким збільшення грошової маси, яка бере участь в обігу, автоматично викликає пропорційне підвищення рівня цін. Вилучення грошей з обігу у вигляді заощаджень населення, нагромаджень коштів (що не використовуються у виробництві) підприємців та еміграція грошового капіталу за кордон не викликають зниження рівня цін. Навпаки, зменшення кількості грошей в обігу, особливо надходжень до бюджету, викликає необхідність відновлення їх попередньої кількості хоча б для реалізації державних програм, що фінансуються з бюджету, та виплати заробітної плати працівникам бюджетної сфери. Єдиний можливий механізм відтворення грошової маси – це емісія грошей, додаткові обсяги якої автоматично викликають підвищення цін.

Отже, на сьогоднішній день найнегативнішим явищем української економіки є недержавне вилучення грошей з обігу, яке здійснюється наведеними нижче механізмами.

По-перше, значна частина населення, реагуючи на стале підвищення загального рівня цін, змушена шукати додаткові джерела існування в тіньовому секторі економіки, розміри якого продовжують збільшуватись [1, с. 2]. Це приводить до того, що все більше грошей обертається поза бюджетом, вони вилучаються з обігу, податки не надходять у повному обсязі.

По-друге, найбільші виробничі підприємства України мають серйозні політичні зв'язки, що привело фактично до олігополізації ринку (контроль загальнонаціонального ринку декількома підприємствами, що здійснюється на основі негласних угод) та дозволяє їм абсолют-